

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 927/2020
04.06.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранислава Босиљковића, Бранке Дражић, Данијеле Николић и Добриле Страјина, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., кога заступа пуномоћник Јелена Сокић, адвокат из ..., против туженог Града Новог Сада, кога заступа Правобранилаштво Града Новог Сада, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2221/19 од 31.10.2019. године, у седници већа одржаној 04.06.2020. године донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2221/19 од 31.10.2019. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2221/19 од 31.10.2019. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Основног суда у Новом Саду П 4165/2017 од 21.01.2019. године, ставом првим изреке, одбијен је приговор апсолутне ненадлежности тог суда. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да суд утврди да је тужени извршио фактичку експропријацију на непокретностима у својини тужиоца и то парцеле број .. КО ... у површини 26м² и парцеле број .. КО ... у површини од 42 м², уписане у лист непокретности број .. КО ... у целости, парцеле број .. КО ... у површини од 48м² уписане у лист непокретности број .. КО ... на 14/30 дела и парцеле број .. КО ... у површини од 43м² уписане у лист непокретности број .. КО ... на 29/60 дела, те да је тужени дужан признати и трпети да се на предметним непокретностима, на основу ове пресуде, у његову корист у катастарским књигама изврши пренос права својине са имена тужиоца, као и да обавезе туженог да му исплати накнаду за фактичку експропријацију наведених катастарских парцела као градског грађевинског земљишта у износу од 3.461.077,87 динара са законском затезном каматом од дана правноснажности пресуде и трошкове парничног поступка са законском затезном каматом од дана пресуђења до исплате. Ставом трећим изреке, обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 70.500,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до коначне исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 2221/19 од 31.10.2019. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Новом Саду П 4165/17 од 21.01.2019. године у побијаном делу, став други и трећи изреке. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о изјављеној ревизији одлучује применом члана 404. став 1. ЗПП.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ...87/18 - у даљем тексту: ЗПП), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако Врховни касациони суд оцени да је то потребно ради разматрања правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, односно ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права. О дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија (став 2.).

По оцени Врховног касационог суда, нису испуњени услови предвиђени наведеном одредбом да би се дозволило одлучивање о посебној ревизији тужиоца. Предмет тражене правне заштите у овој правној ствари је утврђење да је тужени извршио фактичку експропријацију односно одузимање земљишта на означеним катастарским парцелама у власништву тужиоца без спроведеног законом прописаног поступка експропријације и одузимања, обавеза трпљења да се на основу ове пресуде са имена тужиоца у корист туженог изврши пренос права својине на тим непокретностима, као и исплата накнаде за одузето градско грађевинско земљиште. Иако тужилац посебну ревизију изјављује због погрешне примене материјалног права, не наводи конкретне законске разлоге који би оправдавали одлучивање о овој врсти ревизије због потребе разматрања правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или потребе новог тумачења права. Побијана одлука којом је одбијена жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда заснована је на примени и тумачењу материјалног права које не одступа од правних схватања изражених кроз судске одлуке а тужилац ревизијом не указује, нити доставља, другачије правноснажне судске одлуке донете у споровима са чињеничним стањем као у овој правној ствари. Становиште изражено у пресуди Врховног касационог суда Рев.361/2017 од 25.05.2017. године, чији је део цитиран у ревизији, у складу је са важећим становиштем судске праксе о обавези исплате накнаде за фактички одузето земљиште које је приведено намени без спроведеног законом прописаног поступка одузимања, али је без значаја за одлучивање у конкретном случају. Правна питања која су постављена у овој парници у вези ништавости уговора о купопродаји из децембра 2016. године, по коме је тужилац купио наведене катастарске парцеле које су у то време већ постале јавна добра и биле ван промета и примене одредаба члана 51. став 1. и 2, 52, 103. став 1. и 109. Закона о облигационим односима, члана 3. Закона о јавним путевима („Службени гласник РС“ бр.101/2005...104/2013) и члана 10. став 3 Закона о јавној својини („Службени гласник РС“ бр.72711...105714), важећим у време закључења уговора о купопродаји, односе се на конкретне чињенице и околности овог случаја а не на јединствену примену закона која треба да допринесе правној сигурности и уједначавању судске праксе.

Ревизија предвиђена по члану 404. ЗПП може се изјавити само због погрешне примене материјалног права, па се Врховни касациони суд ценећи дозвољеност посебне ревизије тужиоца није упуштао у разматрање основаности ревизијских навода о учињеним битним повредама одредаба парничног поступка пред другостепеним судом.

Из наведених разлога, на основу члана 404. ЗПП одлучено је као у првом ставу изреке.

Одлучујући о дозвољености ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Новелираном одредбом члана 403. став 3. Закона о парничном поступку прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 05.06.2017. године, а вредност побијане правноснажне пресуде донете 31.10.2019.године је 3.461.077,87 динара.

Имајући у виду да се ради о имовинскоправном спору и означени износ вредности предмета спора побијане правноснажне пресуде од 3.461.077,87 динара, који на дан подношења тужбе одговара динарској противвредности 28.295,27 евра (1евро = 122,32 динара), то је овај износ испод прописаног цензуса за изјављивање ревизије, па је Врховни касациони суд нашао да ревизија тужиоца није дозвољена применом члана 403. став 3. ЗПП.

Из наведених разлога, на основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

Председник већа - судија
Бранислава Апостоловић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић